

været, at almindelige færinger i tusindvis i dag ikke får enderne til at nå sammen. De har for lidt til dagens behov, og det afhjælpes ikke kun med, som hr. Frank Aaens partifæller på Færøerne har forsøgt, at forhøje bistandshjælpen eller at forhøje skattetrykket, som jo er to sider af samme sag. Vi må i modsat retning. Vi må sænke skattetrykket, således at også almindelige færinger får råd til at leve, får mulighed for at overleve og fortsat blive boende på Færøerne.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Efter mit besøg på Færøerne for nylig har jeg fuld forståelse for de store problemer, der er, og for, at der skal gøres noget, og der skal gøres noget hurtigt for at få løst de sociale problemer deroppe.

Vi kan jo ikke blive ved med at have, at ca. en tredjedel af kvinderne i den fødedygtige alder – har jeg forstået – er flyttet væk fra Færøerne inden for det sidste par år. Man kan jo sige sig selv, at den udvikling må stoppes. Men så synes jeg altså også, og det bliver en af de ting, vi vil bidrage med i det videre forløb, at der også må tages mere fat på, hvem der er ansvarlige oppe på Færøerne. I øvrigt er noget af det, der er ønsket af færingerne, jo også, at det bliver undersøgt, og det står også i Lagtingets beslutning.

Vi må altså også få taget fat i, hvem det er, der har tjent penge på det oppe på Færøerne. Det er ikke kun danske banker og danske entreprenører; der er også rige færinger, der har tjent på dette kriseforløb, og det skal der sættes lys på, men det regner jeg også med at undersøgelsen vil kunne bidrage til.

Jeg synes sådan set, at færingerne lige så godt kunne gå i gang med den undersøgelse allerede nu.

Kirsten Jacobsen (FP):

Hvis man kan sige noget som en kendsgerning i denne sag, som jeg tror kunne samle hele Folketinget, er det, at det er en ulykkelig sag, og det er en ulykkelig situation. Det er kedeligt, synes jeg, at man nu i 4 måneder – og nu skal jeg bruge et pænt ord og ikke det, jeg havde tænkt mig at bruge – har gebærdet sig rundt i denne sag. Jeg synes ikke, det virker særlig handlekraftigt, og jeg synes heller ikke, det virker særlig talentfuldt, når man ser på begivenhedsforløbet.

Det starter med, at det færøske Lagting forsøgte at få en undersøgelse af det her, som rege-

ringen tidligere har blokeret for, helt tilbage i december 1993, hvor finansminister Mogens Lykketoft sagde til den daværende lagmand, Marita Petersen, at der overhovedet ikke var noget at undersøge.

Selv i regeringen har man dog indset, at der nu er noget, man vil undersøge, men det kan være, det er, fordi man føler, at man er blevet presset til det. Det færøske Lagting vedtager enstemmigt at rette henvendelse til regeringen, idet det nemlig er den eneste mulighed, de har, og beder om en undersøgelse. Den undersøgelse, færingerne beder om, er den, de kender bedst, den, der er hjemlet i dansk ret, som er gældende på Færøerne, nemlig i den danske retsplejelov, en dommerundersøgelse.

Det kan der ikke blive tale om. Der er ikke grænser for de bastante udtalelser og afvisninger fra regeringens side. Man kommer så frem med et forslag om en eller anden uvildig skriftlig undersøgelse. Den bliver skudt ned både politisk og af juridiske eksperter, og så er der en juridisk ekspert, som barsler med et nyt forslag: den såkaldte Harhoff-model. Den ligner på mange punkter regeringens nuværende forslag. Jeg vil gerne indrømme med det samme, så jeg ikke skal få det skudt i skoene, at der er fordele ved regeringens forslag set i relation til Harhoffs model, men ikke væsentlige.

Da vi i Det Politisk-Økonomiske Udvalg debatterede Harhoffs model, holdt statsministeren sig ikke tilbage fra at kalde det for en juridisk bastard. Man kan spørge sig selv, hvad regeringen så synes om sit eget forslag, som ligger betænkelig nær ved det forslag, som Harhoff lavede.

Så kom kreativiteten fra Det Konservative Folkeparti med en anden omskrivning, og nu til sidst 4 måneder efter står vi altså med dette surrogatforslag, som skal ligne en dommerundersøgelse uden at være det. Det, der er kritisabelt ved dette forslag, og det er dybt kritisabelt, er lukketheden, den totale lukkethed – jeg er enig i, at personoplysninger naturligvis ikke skal frem, men man må enten kunne anonymisere dem, eller også må man kunne finde en anden måde at gøre det på – og at det skal være skriftligt. Det er til hinder for, at man som i en mundtlig afhøring hele tiden kan forfølge de samme spørgsmål. Hvis man bliver stillet et skriftligt spørgsmål, vil Anders And-svarene flyve frem og tilbage, og man har ingen sikkerhed for, hvordan der bliver svaret. Bliver man hevet ind for dommeren i byretten, er det for en dommer, der ikke